

ΑΠΟ ΤΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑ ΑΓΙΑ ΛΕΙΨΑΝΑ

Οι Βυζαντινοί Αυτοκράτορες και τὰ ιερά κειμήλια. Ο Σταυρός, η κολλών της Μαστιγώσεως, η Τρικέρας του Μυστικού Δείπνου, κλπ. Η πέτρα του θάψματος. Τὰ κειμήλια της Ἁγίας Σοφίας. Τὸ ἀνεκάλυψε, κοντὰ στὰς Θέβας, ἕνας Γάλλος ἀρχαιολόγος. Ο λίθος της Κανᾶ. Ἐνας θησαυρός, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οι Βυζαντινοί του Μέσου Αἰῶνος, που ἦσαν εὐλαβίστατοι, ἐφρόντιζαν νὰ συγκεντρώουν στὸ Βυζάντιο τὰ ἅγια λείψανα καὶ πρὸ πάντων τ' ἀναφερόμενα στὸ θεῖο Πρόσωπο τοῦ Σωτήρος, τὰ ὁποῖα δι-
 κείως ἐθεώρουν πολυτιμώτατα καὶ περιζήτητα. Στὴν ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως διετηροῦντο μετ' ἐξαιρετικῆς προσοχῆς τὰ ὄργανα τοῦ Σταυροῦ τοῦ Θανάτου, ὁ ἀζάνθινος στέφανος, ὁ σπάγγος, μετ' ὅσων ἐπέστειαν ἔξω τὸν Ἰησοῦ, τὸ σεντόνι μετ' ὁποῖον ἐτίλιζαν τὸ θεῖον του Σωμα, ἡ λινόθραξ που εἶχε τὸ λάδι, μετ' ὁποῖον τὸν ἀλείψαν. Ἀκόμη τὰ ὄργανα που φροῦσε, τὴν ποικίλην χιμάρα, τὰ πέδιλά του, τὰ σπάγγια τῆς γεννησίως του κλπ. Τέλος οἱ Βυζαντινοὶ ἐφρόντιζαν νὰ περισώσειν ἀκόμη καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀφώροντες μάρτυρας τῶν θανάτων καὶ τὸν βασάνων τοῦ Σωτήρος, δηλ. τοὺς βράχους καὶ τὰ λιθάκια, ἐπάνω στὰ ὁποῖα εἶχε συντελεσθεῖ κατὰ ἀξιοσημείωτο τῆς ἐπίγειας ζωῆς του.

Εὐθὺς ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος, διατηροῦσαν στὴν Παλαιστίνη πολλὰ τέτοια μνημεῖα. Στὰ Ἱεροσόλυμα εἶδεισαν τὸν λίθον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀρμαθαίας ἐκόλλησε στὸ μνημεῖο τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν ὅτιον ὁ Ἄγγελος ἀπεικόνισε κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς Ἀναστάσεως. Ἄλλοι πάλιν εἶδεισαν, (βαμμένο μετ' ὁ αἷμα τοῦ Σωτήρος) τὸ μαρμαρίνιο στέλο, ἐπάνω στὸν ὁποῖο τὸν ἔδεσαν, διὰ νὰ τὸν μαστιγώσουν, καθὼς καὶ τὴν πέτρα ὅπου εἶχε στηριχθεῖ ὁ Σταυρός.

Στὸ Ἰουδαϊκὸ χωριὸν Σαχημῖ μάλιστα ἔχτισαν ἕνα ναὸ ἐπιτηδῆς, γιὰ νὰ στεγάσῃ τὸ πηγάδι, κοντὰ τὸν ὅτιον ὁ Ἰησοῦς ἐκοιμήθηκε μετ' ἡ Σαμαρειτῶνα. Στὸ ὄρος Σιών, στὸ ναὸ τῆς Παναγίας, εἶδεισαν τὸ στενωμόμαρο τοῦ Μυσταχοῦ Δεϊνίου καὶ τὴν λιθαροῖνα λεκάνην, μέσα στὴν ὁποῖαν ὁ Ἰησοῦς ἔβαλε τὰ πόδια τὸν μαθητῶν του. Σ' ἕνα Βηθλεεμῖτιζο μοναστήρι διατηροῦσαν τὴν κοίνα τοῦ Χριστοῦ. Στὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Τάφου, τὸ λιθάρι που δειχνεὶ τὸ κέντρο τοῦ κόσμου, τὸν ὀνομαζόμενον Λιθάριον, εὐν ὁ Θεὸς διὰ τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἔθηκε, μετρήσας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου. Ἐπάνω σ' αὐτὸ, ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικόδημος, μετὰ τὴν Ἀποκαθάρσιν, ἔβλιναν τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου.

Τέλος, στὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Τάφου, ἕνας ἄλλος λίθος ὑπενώθισσε σκηνῆς τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης. Ὁ λίθος αὐτὸς ἀνοικτοῦσε τὸν τέτατον τῆς πέτας, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε τοποθετηθεῖ ἡ Κιβωτός τῆς Διαθήκης, ἡ ὁράβος τοῦ Ἀαρὼν καὶ ἡ πλάκεις τοῦ Μωϋσέως. Ἐκεῖ εἶχε ἀποκοιμηθεῖ ὁ Ἰάκωβος, ὅταν εἶδε τὸ θαυμασιὸν ἕκκινον ἐνάντιον του, ἐκεῖ ὁ Ἄγγελος ἀνήγγειλε στὸ Ζαχαρία τὴν γέννησι τοῦ γιοῦ του. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐδόξασε τὴν πέτρα αὐτὴ ἕνα θαῦμα τοῦ Χριστοῦ: Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐσυχώρασε τὴν ἀμαρτωλὴν γυναῖκα, καὶ οἱ Ἰουδαῖοι τὸν κατεδίωξαν γι' αὐτὸ νὰ τὸν λιθοβολήσουν, ἐκεῖ κατέρρευε ὁ Χριστὸς. Καὶ ἡ πέτρα—λεῖ ἡ παράδοσις—ὑψώθη ὡς βουνόν, γύρω ἀπὸ τὸ κερφάλι του, καὶ ἕνα ἄστρο κατέβηκε ἀπὸ τὸν Οὐρανόν, ἐστάθηκε μπροστά του καὶ τὸν ἕπηρετοῦσε μετ' ὁ φῶς του—εὐφῶς δόξης. ***

Οἱ φιλόδοξοι Βυζαντινοὶ αυτοκράτορες εἶχαν πάρει πολλὰ ἀπὸ τὰ ἱερά αἰτὰ λείψανα, γιὰ νὰ στολίσουν τοὺς ναοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ἐπειδὴ ἀργότερα οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Ἀραβες κατέκρησαν τοὺς Ἁγίους Τάφους, ἡ ἱεροσημία αὐτῆς ἐδικαιώθησαν ὡς πράξεις προνοίας, γιὰ τὴ σωτηρία τῶν θεῖων κειμηλίων, τὰ ὁποῖα διαφορετικὰ θάψαται στὰ χεῖρα τῶν

αἰσίων. Καὶ οἱ αυτοκράτορες ἐσημνόντο περισσότερο γιὰ τὴν ἀπόκτησι ἑνὸς λειψάνου, παρὰ γιὰ τὴν κατέκτησι μιᾶς ἐπαρχίας. Ὁ Ἡράκλειος, ὁ Νικηφόρος Φωκάς καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Τσιμισκής μετέφεραν στὴν Κωνσταντινούπολι θεολογικῶς τὸ ἕλιο τοῦ ἀληθινῦ Σταυροῦ ὡς δῶρον ὁ ὁ ἄνθρωπος, γράφει ἀνεκτίμητους συγγραφεῖς, ὡς ἀνεκτίμητον θησαυρόν. Ὁ Ρομανὸς ὁ Ἀρκατικὸς ἐχρησιμοποίησε ὅλους τοὺς ἀλλοιωτικῶς τὸν ἀντιπροσώπου, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ μιὰ περιλάλητη εἰκόνα που βρισκεται στὴν Ἐδεσσα. Μετ' αὐτῆς, γιορτῆς, φιλμοδίας, μετεκρίσαν τ' Ἁγία Λείψανα στὴν Θεοφροσύνη. Ἡ Ὁλογὴ καὶ μετ' αὐτῆς μεγάλῃ τὸ κατέβησαν στὴν Ἁγία Σοφία ἢ στὴ Μονὴ τῶν Βλαχερνῶν ἢ στὸ Ναὸ τοῦ Παλατίου. Ἡ Ἐκκλησία ἐπίσημος ἀνεγνώρισεν καὶ ἐξήρατε τὴ θαυματουργικὴν τὸν δόνασι. Ὁ Πατριάρχης εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ζῶνι κοιμάται ἀπὸ τὰ λείψανα καὶ νὰ τὰ μοιράσῃ, γιὰ φιλοχά, στὰ ἐπιφανέστερα πρόσωπα τῆς Αυτοκρατορίας. Σήμερα, ὡς ὅσον, σὺν τῶν πολλὰ ἀπ' αὐτὰ, στὰ μοναστήρια, μέσα σὲ πολυτιμῆς θησαυρῶν, μετ' ἡ Βυζαντινὰ ἐμβλήματα ἐπίνοι.

Οἱ μεγαλύτεροι ναοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦταν ἀφιανήτοι μετ' αὐτοὺς θησαυροῖς. Ἡ Ἁγία Σοφία διατηροῦσε, σὲ ξεχωριστὸ διαμέρισμα, τὸ ἐπίσημο λιθάρι τοῦ πηγαίου τῆς Σαμαρειτῶνα, ἕνα μαρμαρίνιο πιάτο τοῦ Μυστικού Λείψανου καὶ ἄλλα.

Στὸ Παλάτι τοῦ Βουκοιλονότου, μέσα στὸν Αυτοκρατορικὸ ναὸ, ἐφιλώσαστο τὸ λιθαροῖνο στένωμα τοῦ Τάφου τοῦ Σωτήρος. Στὴν περὶφῆρην Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ὁ στήλιος τῆς μαστιγώσεως. Σ' μιὰ ἐκκλησίᾳ τῆς Παναγίας, κοντὰ στὸν Ἰπλάδομο, ὑπῆρχε τὸ μαρμαρίνιο τραπέζι τοῦ Μυστικού Λείψανου.

Στὸ ναὸ τοῦ Παντοκράτορος ὑπῆρχε ὁ περιφῆρμος Ἐρῶθρος Ἰεθός, ἐξῆρον ἕως ἀνθρώπων. Ὁ λίθος αὐτὸς ἦταν μιὰ κοκκινοκίτρινη πλάκα, ἐπάνω στὴν ὁποῖαν ἐξάλασσαν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ τὸ ἀλείψουν μετ' αὐτοῦ Μετεκοιμήθη γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν Σαρία στὴν Ἐφεσσον, καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ὡς στὰ χρόνια Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ, στὰ 1143. Ἐπειὰ ὁ Αυτοκράτορ αὐτὸς μετεκόμισεν τὸν Ἐρῶθρον ἐν Ἰεθῶν στὴν Κωνσταντινούπολι. Ὅταν τὸ Αυτοκρατορικὸ πλοῖο, μετ' ὁν ἱερό θησαυρῶν, ἔφτασε στὰ νερά τοῦ Βοσπόρου, ὁ Κομνηνὸς κατέβηκε στὸ λιμάνι, ἐφορτώθη στὸς σταθροὺς αυτοκρατορικῶν τῶν ὤμων τὸ Λείψανον καὶ τὸ μετέφερε, μετ' αὐτῆς ποιμῆ, στὸ ναὸ τοῦ Παλατίου, ὅταν ἔμεινε μέχρι τῶν χρόνων τοῦ 15ου αἰῶνος, φοιτιζόμενον ἀπὸ πολυάριθμους χρόνους ναυτίλης, που ἔβαιναν νύχτα—μέρα. ***

Τὰ Ἁγία Λείψανα τῶν Παθῶν τοῦ Σωτήρος ὑπέστησαν πολλῆς περιπέτειας, στοὺς αἰῶνες ἐκείνους τῶν πολέμων καὶ τῶν ἐπιδρομῶν. Μετεφέροντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, διασκορπιζόντο στὴ Θράκη, στὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ ἄλλου.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πολύτιμα οὐτὰ Λείψανα βρέθηκε, κατὰ τὸ 1885, στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ ἀνακάλυψις ὄφειλεται στὸ Γάλλο ἀρχαιολόγο Παρι, ὁ ὁποῖος ἔβανε ἀνασκαφῆς στὴν περὶφῆρην Ἡθῶν, στὰ εἰρήνια τῆς ἀρχαίας πόλεως Ἐλάτεια, μετ' αἰετία τῆς Κυβερνήσεως.

Στὰ χεῖράματα μιᾶς πηλῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας, ὁ Παρι βρῆκε ἕνα μεγάλο λιθάρι, ἀπὸ σταχτὴ μάρμαρο μετ' ἄσπρες φλέβες. Τὸ μᾶρος του εἶνε 2 μ. 33, τὸ πλάτος του

0 μ. 64, το ύψος του 0 μ. 33. Το σχήμα του είνε ορθογωνικό. Στην πλαγία πλευρά του είνε χαραγμένη ή ξηξής ειαγραφή :

† ΟΥΤΟΣ ΕΣΤΙΝ
Ο ΑΙΘΟΣ ΑΠΟ
ΚΑΝΑ ΤΗΣ ΓΑ-
ΛΙΑΕΑΣ ΟΠΟΥ
ΤΟ ΥΛΩΡ ΟΙΝΟΣ
ΕΠΟΙΗΣΕΝ Ο Κ(ΥΡΙΟ)Σ
ΗΜΩΝ (ΗΗΣΟΥΣ)Σ Χ(ΡΙΣΤΟ)Σ †

"Όλος ο κόσμος ξέρει το θαύμα του 'Ιησού Χριστού στην Κανά της Γαλιλαίας, όπου έλευσε το κρασί από το τραπέζι του γάμου, και ο 'Ιησούς μετέβαλε το νερό σε γλυκίσιοτο κρασί. Πρόκειται λοιπόν περί χριστιανικού μνημείου ανυπολόγιστης αξίας.

Τά οδοιπορικά βιβλία του Μεσαίωνα αναφέρουν πολλά μνημεία στην πόλι Κανά. 'Ο περιηγητής 'Αντωνίνος, περνώντας από κεί κατά τό 567 μ. Χ., εϊδε δυό λιθαρές στήνες, μέσα στις όποιες ο Χριστός μετέβαλε το νερό σε κρασί. 'Άλλος περιηγητής, ο Βιλλιβάλδης, στά 752 μ. Χ. βρήκε στην Κανά μία μεγάλη εκκλησία, όπου διετήρουν άκόμα τή μια από τίς δυό στήνες του θαύματος. 'Ο 'Αντωνίνος έγραφε Λατινιστί τίς έντυπώσεις του. 'Ιδού μιά περικατή :

...Μετά οδοιποριαν όκτώ σταδίον, εφθάσαμε στην Κανά, όπου ο Κύριος παρενρέθη στους γάμους, και εξαπλώθηκα στο ίδιο πέτρινο ανάκλιτρο, όπου έγώ ο άνάξις έγραφα τά όνόματα των γονέων μου.

Στά Βυζαντινά χρόνια, ή πόλις 'Ελάτεια είχε μονή της Παναγίας, ή όποία, φαίνεται, ότι εχτίστηκε από τόν αυτοράτορα 'Ιουστινιανό. 'Ο Αϊτοκόρατος, για να τιμήσει περισσότερο τό ναό, έφερε σ' έτοιμότητος εκεί τό "Άγιο αυτό Λείψανο, άνάμεσα σε δυό στες που φέρουν πρός τό "Άγιο Βήμα κέν τ ο π ω τ ι μ ι ω τ ά τ ω και έ π ι φ α ν ε σ τ ά τ ω.

Πλιν του λίθου της Κανά, ο Γάλλος αρχαιολόγος Παρι άνεκάλυψε, κάτω από μία πλατεία, καί χρηματικό θησαυρό, άποτελούμενο από 138 χάλκινα δηνάκια, άνηκοντα στους πρόγους της 'Αχαΐας καί τους δούκας τών 'Αθηνών, οι όποιοι 'Ήσαν καί δε σ λ ο τ α ι τών Θ η β ω ν. Βρήκε ακόμη καί 22 άρχαϊκά νομίσματα, φέροντα την εικόνα του Δούτη της 'Ενετίας Φραγκίσκου Λάνδολο. "Όλα αυτά όμως είνε εφρήματα μηδανιά μπροστά στο χριστιανικό μνημείο του θαύματος της Κανά.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΩΣ ΣΟΘΗΚΕ ΜΙΑ ΠΟΛΙΣ !

Στά 1672, ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 14ος βρισκόταν, επί κεφαλής του στρατού του, στη πόρθηρα του 'Αμστερνταν. 'Η αρχής της πόλεως, μόλις έμαθαν την άφιξη του άρχηγού τών έχθρων τους, τρομοκρατήθηκαν. Συνεδρίασαν άμέσως καί αποφάσισαν όμοφώνως να παραδώσουν στον πολιορκητή τό κλειδί της πόλεως.

'Ο μόνος που δέν έψήφισε υπέρ της παραδόσεως, ήταν ο γέρος δήμαρχος της πόλεως, ο όποιος, από την άρχή της συνεδριάσεως, είχε πείσει σε... Βαθίτατο έννο ! Τότε οι άλλοι έσπευσαν να τόν ξετηνήσουν. Αϊτός, μόλις άνοιξε τά μάτια του, ερώτησε τι είχε αποφασισθεί.

— Να παραδώσουμε στον βασιλέα της Γαλλίας τό κλειδί της πόλεως, απήγγησαν οι πανικόβλητοι σύμβουλοι.

— Τά εζητήσε ; ερώτησε με άπάθεια ο νισταγμαμένος δήμαρχος.

— 'Όχι άκόμα.

— 'Ε, τότε περιμένετε να σας τά ζητήση πρώτα ! Ξανάτε ο δήμαρχος καί... έξακολούθησε τόν ύπνο του.

'Η απάντησις του αυτή έν ποταμο έσωσε την πόλι, γιατί την ίδια μέρα τά στρατεύματα του Λουδοβίκου 14ου άπεχώρησαν καί έλεισαν την πολιορκία, έπειδή φοβήθηκαν μήπως οι σύμμαχοι τών 'Ολλανδών, Γερμανών, τούς έπιτεθούν εκ των νωτών.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΤΟ ΛΥΧΝΑΡΙ ΚΑΙ Η ΣΤΑΜΝΑ

Στην αρχαιότητα κάποιος τυφλός περιπατούσε στο δρόμο μιά σκοτεινή νύχτα, έχοντας στον ώμο του μιά σταμνα καί κρατώντας στο χέρι ένα λυχνάρι. 'Εκεί που πήγαινε, τόν εσταμάτησε κάποιος αθάδης νέος καί του εϊπε :

— Μά τι σου χρησιμεύει έσένα τό φώς, αφού τό ίδιο βλέπεις τή νύχτα, τό ίδιο καί την ήμέρα ;

— Δέν τό έχω για τόν έαυτό μου, απάντησε ο γέρος, αλλά για κάτι τέτοιους σαν κ' έσένα, μιά να προσέχουν μίη πέρουν άπάνω μου καί μου τσακίσουν τή σταμνα !...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

('Από τά Παρισινά σατυρικά περιοδικά)

'Ο Οίκος Μπλόκ καί Σια έκλεισε τά εικοσιπέντε χρόνια από της ιδρύσεώς του. 'Επί τή εικοστής αυτής ο Μπλόκ λέει σ' ένα φίλο του :

— Θά ήθελα να κάνω κάτι για να εορτάσω την εικοσιπενταετηρίδα του οίκου μου. Κάτι που νά μή στοιχίσει πολύ άκριβά καί για τό όποιο νά γράφουν καί ή έφημερίδες καί να εύχαριστηθούν συγχρόνως καί οι υπάλληλοι μου.

— Τότε, του απαντάει ο φίλος του, να πιάς να... πηνγής, αγαπητέ μου Μπλόκ. 'Ετσι τό πράγμα δέν θα σου στοιχίσει τίποτε... Καί ή έφημερίδες θ' αναγράψουν δωρεάν την είδησι καί στους υπάλληλους σου θα προσενήσης τή μεγαλύτερη εύχαριστήρι !...

"Όταν ο Μπλόκ άπόητησε τό πρώτο του εκατομμύριο, προσκάλεσε σε γεύμα καμιά δεκαριά φίλους του, όλους 'Εβραίους. Τά φαγητά ήταν περιφάνια, τά κρασιά εκλεκτά καί οι συνδιατημένες ήσαν γούγορα στο κέφι καί άρχισαν να τραγουδούν με τή σειρά. Σε μιά στιγμή όμως ένας από τους προσκαλεσμένους έπηρε ένα άσπμενο κουτάλα καί τό έχωσε στη τσέπη του. Μά ο Μπλόκ τόν άντελήφη καί όταν ήθε ο σειρά του να τραγουδήσει, εϊπε :

— 'Εγώ δέν ξέρω να τραγουδά...
— Δέν ξέρεις να τραγουδάς ; φώναξαν οι προσκαλεσμένοι. Τότε θα σου βάλουμε πρόστιμο...

— Για να μή μου βάλετε πρόστιμο, εϊπε τότε ο Μπλόκ, θα σας κάνω μιά ταχυδακτυλουργία που θα σας διασκεδάση πολύ, πού πολύ κ' άτ' τό τραγούδι που θαλέγα.

— Συμφωνοι, απάντησαν όλοι μαζί οι προσκαλεσμένοι.

Τότε ο Μπλόκ έπηρε από τό τραπέζι ένα άσπμενο κουτάλα καί εϊπε :

— Τό βλέπετε τό κουτάλα αυτό ;... Τό βάσω στην τσέπη μου... Τώρα όμως θα διατάξω να φύγη από την τσέπη μου καί να πάη στην τσέπη του φίλου μου 'Ισαάκ...

Καί, λέγοντας αυτό, έδειξε τόν προσκαλεσμένο που είχε κλέψει τό κουτάλα.

— 'Ενα !... δυό !... τρία !... έξακολούθησε ο Μπλόκ. Ψάξτε τώρα στην τσέπη του 'Ισαάκ καί θα βρητε τό κουτάλα.

Πράγματι έψαξαν στην τσέπη του 'Ισαάκ καί βρήκαν τό κλεμμένο κουτάλα !...

'Ο Λεβύ θά ήταν εύτηγέστατος καί θ' άτελέμυαινε ήσυχος την οικογενειακή του γαλήνη, άν κάθε βράδυ, που γούριζε στο σπίτι του, δέν έμαρτυρούσε κερικολικεύσει από τόν τρομερό θόρυβο που έκαναν τά παιδιά του Μπλόκ, τά όποια έτρεχαν καί πηδούσαν στο επάνω πάτωμα.

Μιά μέρα, μη ξέροντας τι να κάνει, ανέβηκε στο σπίτι του Μπλόκ καί του εϊπε :

— Φίλε μου, έρχομαι να σας ζητήσω μιά σπουδαία εκδούλευσι...
— Λέγετε, κίριε Λεβύ... Σας άκούω...

— Κίριε Μπλόκ, έχετε έξη παιδιά... Είνε χαριτωμένα, δέν αντιλέγω... 'Αλλά με ξετρελλώνουν κάθε βράδυ με τό θόρυβο που κάνουν καθώς τρέχουν με τά γοντροπάτουσά τους στα δωμάτια... Στρέψτε, κίριε Μπλόκ, τό σπίτι σας με χαλιά καί θα σας είμαι διά βίον είνγώμων... Μονάχα έτσι δέν θ' άκούγονται τά παιδιά σας...

— Πού να τά βρω τά χαλιά, κίριε Λεβύ ;... 'Αλλοίμονο, στοιχίζον πολύ άκριβά καί ο θεός που μάς χαρίζει τά παιδιά, δέν προσιει να μάς χαρίση καί μερικά χαλιά...
— Καί πόσα χρημάτια χρειάζονται για να στρώσετε τό δωμάτια σας με χαλιά ;...

— Μά, πάνω-κάτω, πέντε χιλιάδες φράγκα.

Την άλλη μέρα ο Λεβύ, αφού σκέφθηκε προηγουμένως όλη τή νύχτα, έδωσε στον Μπλόκ τίς πέντε χιλιάδες φράγκα, λέγοντάς του :

— Σας τά δίνω, υπό τόν όρο όμως ότι, όταν θά ζητήσω να πάρω πίσω τά χαλιά που θ' αγοράσετε, θα μου τά δώσετε προθύμως.
— Μάλιστα, κίριε Λεβύ.

'Από την ήμέρα εκείνη δέν άκούστηκε πια θόρυβος στο άπάνω πάτωμα. 'Ο Λεβύ, κατενθουσιασμένος, ανέβηκε ύστερ' από λίγο καιρού, για να δη τά χαλιά που είχαν αγοράσει με τίς πέντε χιλιάδες του. Μά, μπαίνοντας στο σπίτι του Μπλόκ, έμεινε κατάπληκτος, μη βλέποντας πουθενά τά χαλιά.

— Πού είνε τά χαλιά ; ρώτησε.

— 'Ακούστε, κίριε Λεβύ, του απάντησε ο Μπλόκ. 'Επρωτιμωσα ένα άλλο τρόπο για να σας εξασφαλίσω την ήσυχία σας... 'Αγόρασα στα παιδιά μου παντοφύλες καί, πρόκει να τό όμιολογήσετε, χωρίς σ' αυτές, δέν άκούγονται πια καθόλου !...

Τύπος 'Εβραϊου τραπέζιτου (Ίδεις πλαγιήν στήλην)

